

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/125/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118363722
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6118363722.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., zastúpenej: JUDr. Michal Krutek, s.r.o., so sídlom Hlavná 11, Trnava, IČO: 47 254 581, proti žalovanej: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Lenka Gajarská, Horné bašty 8943/25, Trnava, o zaplatenie 14.686,28 eura, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16. marca 2022 č. k. 31C/7/2019-259 – proti výrokom II. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zvyškovo zamietajúcom výroku II. a výroku III. o trovách konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie sa v časti o zaplatenie sumy 2.987,04 eura zastavil, výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 123, § 129 ods. 1, 2, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 až 4, § 451 ods. 1, 2, § 872 ods. 1, 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 1.1.1992, § 135a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom do 31.12.1991, § 198 ods. 1, § 200 ods. 1, 2, § 201, § 208 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu 24.6.1968, § 3 ods. 1, § 70 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov.

3. Vecne dôvodil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 25.10.2018 v spojení s opravou žaloby v replike domáhala od žalovanej zaplatenia bezdôvodného obohatenia v sume celkom 8.961,12 eura za užívanie nehnuteľnosti žalobkyne žalovanou obdobie od 25.10.2015 do 25.10.2018 (v sume 2.987,04 eura za obdobie 25.10.2015 až 25.10.2016 - neskôr vzaté späť, v sume 2.987,04 eura za obdobie 25.10.2016 až 24.10.2017, v sume 2.987,04 eura za obdobie 25.10.2017 až 25.10.2018). Žalobu odôvodnila tým, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX, pre k.ú. F., ktoré nadobudla na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol právoplatne povolený dňa 4.6.2004. Žalovaná je výlučným vlastníkom nehnuteľností evidovaných na LV č. XX pre k.ú. F. Žalobkyňa so žalovanou neuzatvorila žiadnu zmluvu, ktorá by žalovanú oprávňovala na užívanie nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXX, k.ú. F., a to pozemku s parc. č. 361/1, parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 958 m². Napriek uvedenej skutočnosti realizovala žalovaná na pozemku čiernu stavbu, a to bez akéhokoľvek povolenia, či ohlásenia miestne príslušnému stavebnému úradu. Z dôvodu, že žalovaná do dnešného dňa predmetnú čiernu stavbu neodstránila a naďalej užíva pozemok bez právneho titulu, bez povolenia a bez poskytnutia finančnej náhrady žalobkyni, dochádza k jej bezdôvodnému obohacovaniu v zmysle § 451 a nasl. OZ. Predmetný stav ohľadom zrealizovanej čiernej stavby na pozemku bol predmetom skúmania súdnym znalcom Ing. Petrom Villantom, ktorý na základe znaleckého posudku č. 136/2018

z 26.5.2018 konštatoval, že umiestnenie nehnuteľnosti je v rozpore s poskytnutou dokumentáciou aj so skutkovým stavom. Podľa miestneho merania a poskytnutých podkladov z geometrických plánov je časť stavby o výmere 10,0x4,75 postavená na parcele č. 361/1. Táto časť, ani celá stavba nie je zakreslená na katastrálnej mape. K danej stavbe znalci nebolo predložené stavebné povolenie ani kolaudačné rozhodnutie. Podľa predmetného znaleckého posudku predstavuje celková čiastka ušlého nájmu v období od 1.5.2012 do 31.8.2018 sumu 18.916,92 eura, pričom nájomné za jeden kalendárny rok je vo výške 2.987,04 eura. Z dôvodu, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až v nedávnej dobe a s prihliadnutím na § 107 ods. 2 OZ si uplatňuje voči žalovanej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 25.10.2015 do 25.10.2018 vo výške 8.455,36 eura. Žalovaná so žalobou nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť, tvrdila, že z parcely registra „C“ s parc. č. 361/1, k. ú. F., užíva len tú časť, ktorá sa nachádza pod hospodárskou budovou a pod letnou kuchyňou žalovanej a k nim príslušný pás pozemku za budovami, keďže právni predchodcovia žalovanej preukázateľne vydržali vlastnícke právo k dotknutému pozemku. Rozsah skutočného užívania parcely 361/1 žalovanou potvrdila aj samotná žalobkyňa vo svojom liste z 5.11.2014, keď hovorí o celkovej ploche len 58 m² a nie o celej parcele 361/1. Rozsah užívania dotknutého pozemku sa od roku 2014 nezmenil a je dlhodobo nezmenený už od počiatku jeho užívania právny predchodcami žalovanej okolo roku 1930. Žalovaná taktiež poprela tvrdenie žalobkyne, že by cez parcelu 361/1 mala prechádzať rúra žalovanej a z tohto dôvodu dochádza k bezdôvodnému užívaniu celej parcely 361/1. Súčasne vo vyjadrení k žalobe žalovaná namietla sumu 8.664,91 eura z titulu premlčania a nesprávneho sčítania.

4. Vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobkyňou v časti o zaplatenie sumy 2.987,04 eura ešte pred prvým pojednávaním, súd prvej inštancie konanie v danej časti zastavil v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 CSP (výrok I. rozhodnutia).

5. Podaním doručeným súdu dňa 25.2.2021 žalobkyňa navrhla rozšírenie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia aj za užívanie jej pozemku pod neoprávnenou stavbou odo dňa 1.3.2019 do dňa 1.2.2021 v celkovej výške 5.725,16 eura (ročný nájom 2.987,04 / 12 mesiacov = 248,92 eura/mesiac x 23 mesiacov = 5.725,16 eura). Súd prvej inštancie rozšírenie (zmenu) žaloby v zmysle podaného návrhu v časti nad rámec späťvzatého nároku pripustil na pojednávaní dňa 24.4.2020.

6. Súd prvej inštancie v konaní vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených stranami, výsluchom žalovanej, obhliadkou nehnuteľností žalovanej vrátane sporného pozemku. Uviedol, že medzi stranami v konaní nebolo sporné, že na časti pozemku parc. č. 361/1 v k. ú. F. stojí stavba - hospodárska budova (letná kuchyňa) patriaca k nehnuteľnostiam žalovanej, že pozemok parc.č. 361/1 v k. ú. F. je v katastri nehnuteľností zapísaný vlastnícky na žalobkyňu (čo potvrdzuje LV č. XXX pre k.ú. F.), že rodičom žalovanej bolo poskytnuté právo osobného užívania pozemkov parc. č. 363 (čo potvrdzuje Dohoda o zriadení práva osobného užívania pozemku zo dňa 24.6.1968), že vlastníkom pozemkov parc. č. 363/1 a 363/2 v k. ú. F. a nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností stojacich na pozemku je žalovaná titulom dedičstva a vyporiadania podielového spoluvlastníctva (LV č. XX pre k.ú. F.), že v čase kúpy pozemkov žalobkyňou bol faktický stav rovnaký, a teda do roku 2014 sa nikto nedomáhal žiadnych nárokov. Sporné bolo, či a ako zasahuje dotknutý pozemok žalobkyne rúra ústiaca z nehnuteľnosti žalovanej, či drevené stavby uvádzané žalovanou stáli na pozemku už v 60-tych rokoch minulého storočia, existencia dobromyseľnosti pri užívaní pozemku zastavaného hospodárskou budovou (letnou kuchyňou) na strane žalovanej, resp. jej predchodcov. Pre prípad nepreukázania vydržania žalovaná v konaní sporovala užívanie celého pozemku žalobkyne, s tým, že zastavaná plocha stavbou žalovanej je iba 47,5 m².

7. Ako zásadnú predbežnú otázku v konaní súd prvej inštancie riešil vzhľadom na obranu žalovanej, či došlo z jej strany, resp. zo strany jej predchodcov, k vydržaniu vlastníckeho práva k pozemku, na ktorom stojí aktuálne stavba letnej kuchyne - hospodárskej stavby žalovanej, ktorá zasahuje do pozemku vlastnícky formálne zapísaného na žalobkyňu. Nárok žalobkyne na akúkoľvek úhradu, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia by totiž mohol byť daný iba za predpokladu, že žalovaná bez právneho dôvodu užíva vec (nehnuteľnosť), ktorá je vo vlastníctve žalobkyne. Žalobkyňa je síce ako vlastníčka predmetného pozemku formálne zapísaná na LV č. XXX pre k.ú. F., avšak súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tomto konaní bolo zo strany žalovanej preukázané, že vlastníčkou tohto pozemku v skutočnosti nie je, keď vlastnícke právo k dotknutému pozemku vydržali už právni predchodcovia žalovanej, a to ešte predtým, ako ona sama (žalobkyňa) mala nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre k.ú. F.. Hoci tak žalobkyňa uzatvorila s pánom F. dňa 5.2.2004 kúpnu zmluvu (na základe ktorej bola následne zapísaná ako vlastníčka do katastra

nehnutelností), ktorej predmetom mala byť celá parcela č. 361/1, v skutočnosti sa nikdy nestala vlastníčkou časti pozemku parc. č. 361/1 v rozsahu zastavanom hospodárskou stavbou žalovanej (predmetného pozemku). Táto časť pozemku v čase uzatvorenia danej kúpnej zmluvy už patrila na základe jej vydržania právnym predchodcom (rodičom) žalovanej, a teda predávajúci už v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy vlastníckym právom k predmetnému pozemku nedisponoval, a teda ho nemohol previesť, keď v zmysle zásady "nemo plus iuris" nemohol na žalobkyňu previesť viac ako sám vlastnil. Preukázaním vydržania vlastníckeho práva predchodcami žalovanej došlo potom i k vyvráteniu hodnovernosti zápisu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku v katastri nehnuteľností svedčiacemu žalobkyňi, keď bolo preukázané, že táto vlastníčkou nie je.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania v konaní posúdil, že na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním boli u predchodcov (rodičov) žalovanej splnené všetky právne predpoklady, keď predmetný pozemok (časť pozemku parc. č. 361/1 na LV č. XXX pre k.ú. F. vymedzená hranicou zastavania stavbou žalovanej - t.j. hranicou užívania, resp. držby) je vecou spôsobilou na vydržanie (§ 129 ods. 1 a § 134 ods. 2 OZ), ktorá bola v oprávnenej držbe predchodcov žalovanej nepretržite po dobu viac ako desať rokov (§ 134 ods. 1 OZ), a to najmenej od roku 1968 do roku 1992, kedy došlo k vydržaniu. Neexistujú tiež pochybnosti o tom, že právní predchodcovia žalovanej boli spôsobilým subjektom držby práva a vlastnícke právo spôsobilým predmetom vydržania. V zmysle § 134 ods. 1 OZ v spojení s § 872 ods. 6 OZ sa tak právní predchodcovia žalovanej (rodičia žalovanej) stali vlastníkmi dotknutého pozemku ku dňu 1.1.1992 OZ, kedy nadobudla účinnosť novela Občianskeho zákonníka zákonom č. 509/1991 Zb., upravujúca aktuálny režim vlastníckeho práva, vrátane úpravy nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a kedy boli u nich splnené všetky predpoklady na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Keďže vlastnícke právo sa vydržaním nadobúda bez potreby osobitného rozhodnutia, či vykonania akéhokoľvek právneho úkonu, uvedeným dňom bolo možné bez ďalšieho fakticky považovať za vlastníkov predmetného pozemku práve predchodcov žalovanej.

9. Zo strany žalobkyne namietanou skutočnosťou bol nedostatok dobromyseľnosti na strane žalovanej, či jej predchodcov, ktorý mal brániť nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Dobromyseľnosť žalovanej a jej predchodcov pri užívaní predmetného pozemku ako vlastného a danosť oprávnenej držby vyplývala súdu prvej inštancie z posúdenia všetkých okolností tejto konkrétnej veci. Súd mal za preukázané, že predchodcovia žalovanej užívali predmetný pozemok už v čase uzatvorenia Dohody o zriadení práva osobného užívania dňa 24.6.1968, ktorou im bolo MNV v F. poskytnuté právo osobného užívania pozemku parc. č. 363, kat. úz. F. vo výmere 961 m² k zriadeniu domácej záhradky za odplatu, ktorá dohoda bola následne registrovaná v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi na štátnom notárstve. Skutočnosť užívania predmetného pozemku predchodcami žalovanej v súčasnom rozsahu už v spomenutej dobe preukazuje čestné prehlásenie G. H. zo 7.10.2020, z ktorého vyplýva, že menovaná bola manželkou brata predchodcu žalovanej (I. H.) a navštevovala dom v F. XX (predtým č. XX - ako bydlisko I. H. a J. H. označené v Dohode - keď stavba bola prečíslovaná). V roku 1968 sa začala stavať prístavba k rodinnému domu č. XX, ktorá neskôr bola letnou kuchyňou a existuje až doteraz. Jej výstavba začala preto, lebo I. H. ml. sa presťahoval naspäť do rodinného domu k rodičom. Prehlásenie tiež preukazuje, že do momentu, kedy bola pristavená prístavba v roku 1968, tam boli drevené stavby, ktoré boli akoby súčasťou hlavného domu, tieto boli postavené priestorovo tak, ako je teraz postavená kuchyňa spolu s hospodárskou časťou v tvare "L", pričom tieto drevené budovy pri dome v smere k Dolným Orešanom tvorili akoby prirodzenú hranicu konca obce, lebo tam bola aj tabuľa obce F. Namiesto drevených budov tam potom postavili murované stavby, teda kuchyňu a hospodársku budovu, pričom menovaná potvrdila, že stavbu postavil I. H. K., ale pomáhali mu aj synovia. Z uvedeného čestného prehlásenia mal tak súd preukázané, že predchodcovia žalovanej užívali predmetný pozemok už v čase, kedy došlo k legalizácii držby celej parcely 363 spísaním Dohody v roku 1968, pričom na predmetnom pozemku v danom čase stála už drevená stavba, ktorá bola neskôr prestavaná na murovanú. Uvedený skutkový stav a prítomnosť drevených stavieb na predmetnom pozemku už v roku 1968 potvrdil aj výsluch žalovanej na pojednávaní dňa 24.9.2021, z ktorého ďalej vyplynulo, že rodičia žalovanej v rodinnom dome celý život bývali a nikoho nenapadlo, že by to nebolo v užívanom rozsahu ich. Vek stavieb hospodárskych budov datovaný pred rok 1976 dodatočne potvrdila aj listina - znalecký posudok č. 44/2017 znalca Ing. Gombára. Skutočnosť, že predchodcovia žalovanej ako ani samotná žalovaná (neskôr) neboli v užívaní predmetného pozemku dlhodobo nikým rušení a nemali vedomosť, že by im táto časť pozemku nepatrila, vyplývala súdu taktiež z toho, že ani samotná žalobkyňa, ktorá svoje nehnuteľnosti nadobudla kúpnu zmluvou v roku 2004, si až do roku 2014 nenárokovala na predmetný

pozemok taktiež akceptujúc faktický stav na mieste, keď rozpor vo výmerách zistila až pri reálnom zameriavaní pozemku pre stavbu svojho rodinného domu (list žalobkyne zo dňa 5.11.2014). S poukazom na všetky spomenuté skutočnosti súd prvej inštancie uznal za preukázané v konaní, že žalovaná až do roku 2014 a pred ňou jej predchodcovia žili v dôvodnom presvedčení (dobrej viere), že predmetný pozemok, ktorý užívala ona, a pred ňou nerušene desaťročia jej právni predchodcovia, im vlastnícky patrí. Presvedčenie žalovanej a pred ňou jej právnych predchodcov bolo pritom s ohľadom na všetky popísané okolnosti veci (objektívne) opodstatnené, keď ani samotná žalobkyňa desať rokov nevedela a nenamietala, že by žalovaná nebola vlastníčkou pozemkov v ňou užívanom rozsahu (ktorou fakticky už z titulu vydržania i bola). To, že žalovaná, a teda ani jej predchodcovia ako držiteľia predmetného pozemku, pri náležitej opatrnosti, ktorú možno od každého požadovať, nemali zjavný dôvod mať po celú vydržaciú dobu pochybnosti o tom, že im predmetný pozemok patrí (ich dobromyseľnosť hodnotenú z objektívneho hľadiska), potvrdzuje aj listina - znalecký posudok Ing. Jozefa Záreckého zo dňa 12.9.2013, ktorý stanovoval podľa zadania všeobecnú hodnotu rodinného domu žalovanej s príslušenstvom vrátane budovy letnej kuchyne, pričom ani on nezistil rozpor skutočného stavu so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností a v položke porovnania údajov z katastra so skutkovým stavom potvrdil, že údaje sú zhodné. V situácii, kedy ani súdny znalec nezistí pri ohodnocovaní nehnuteľnosti nesúlad skutočného stavu so stavom zapísaným v katastri, nemožno od bežnej fyzickej osoby spravodlivo požadovať, resp. očakávať, že by uvedené zistila sama.

10. Súd prvej inštancie tak ustálil, že na strane predchodcov žalovanej došlo ku skutkovému omylu (nie právnemu, na ktorý poukazuje žalobkyňa i v rámci ňou predkladanej časti judikatúry, ktorá tak nie je v konaní relevantnou), keď po spísaní Dohody v roku 1968, ktorú súd považoval za putatívny titul užívania predmetného pozemku, nadobudli presvedčenie, že im patrí (resp. majú nárok legálne užívať) i predmetný pozemok, ktorý užívali už v čase spísania danej Dohody a následne i po nej. Následne sa zaoberal otázkou, či tento omyl možno považovať za ospravedlniteľný, pričom hodnotil, či bolo postupované s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Tu sa zaoberal námietkou žalobkyne, že hospodárske budovy žalovanej stoja (stáli) nielen na pozemku žalobkyne (v časti letnej kuchyne), ale zasahujú i do pozemkov iných vlastníkov, a teda žalovaná (a jej právni predchodcovia) užívali navyše, na základe Dohody nadobudnutých pozemkov vo výmere 961 m², nielen plochu pod letnou kuchyňou (cca 50 m²), ale v skutočnosti užívali cca 1.447 m² (ktorá užívaná plocha v konaní nebola priamo sporovaná a súčasne užívanie pozemkov nad rámec zapísaných výmer dokladuje fotografia čl. 179). Súd prvej inštancie stranám v priebehu pojednávania uviedol, že pri rozsahu užívaných pozemkov nad rámec právneho stavu, na úrovni 50% (v skutočnosti vlastnícky zapísanej výmery pozemku), možno považovať držiteľa za dobromyseľného a vydržanie za dané vo výnimočných situáciách, závisiacich od viacerých okolností. Za účelom možnosti posúdenia ospravedlniteľnosti omylu v držbe nehnuteľností takého rozsahu uskutočnil súd dňa 9.11.2021 obhliadku nehnuteľností žalovanej na mieste samom. Na mieste samom potom súd vyhodnotil skutočné pomery, pričom dospel k záveru, že právni predchodcovia žalovanej sa ujali držby predmetného pozemku v ospravedlniteľnom omyle, neuviedomujúc si rozdiel na základe Dohody nadobudnutej a skutočne užívanej výmery pozemkov, keď pozemok žalovanej je zastavaný okrem rodinného domu aj množstvom menších stavieb (hospodárskych budov), ktoré stojac na okrajových častiach pozemku, ale aj v rámci plochy záhrady, opticky zmenšujú dojem o veľkosti pozemku, a teda pozemok napriek veľkosti užívanej plochy pôsobí v skutočnosti pre užívateľa, či pozorovateľa menším a v zastavanej časti neprehľadným dojmom. Skutočnú plochu vnímanej veľkosti pozemku mimo časti zastavanej plochy stavbami dokumentuje fotografia čl. 235 a 236, resp. č. 243, 245-247. Žalovaná a jej právni predchodcovia sa potom mohli s poukazom na tieto špecifické pomery na mieste, postupujúc s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno od každého požadovať, domnievať, že užívaním predmetného pozemku, užívajú plochu pozemkov, ktorá im bola legálne poskytnutá Dohodou, resp. u žalovanej, ktorú vlastnícky nadobudla podľa zápisu v katastri nehnuteľností.

11. K výhrade žalobkyne, že žalovaná a jej predchodcovia nemohli byť dobromyseľní v užívaní predmetného pozemku, keď Dohodou im bolo poskytnuté právo osobného užívania pozemku parc. č. 363 kat. úz. F. vo výmere 961 m² k zriadeniu domácej záhrady, nie k zriadeniu akýchkoľvek stavieb, súd prvej inštancie uviedol, že táto nie je dôvodná, keď posúdenie dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej závisí od iných okolností (ich celkovej dobrej viery v oprávnenosť užívania predmetného pozemku) popísaných vyššie, nie od oprávnenosti, či zákonnosti zriadenia (či prestavby) akýchkoľvek stavieb na dovedty užívaných pozemkoch. Súd poukázal na znenie § 208 OZ, podľa ktorého bolo v možnostiach MNV v F., ak predchodcovia žalovanej užívali pozemok v rozpore s dohodnutým

účelom, iniciovať zrušenie práva osobného užívania, čo sa však nikdy nestalo, z ktorého dôvodu námietka účelu užívania pozemkov, pri trvaní existencie vlastníckeho práva, resp. práva osobného užívania ostatných nehnuteľností, nemôže uspieť. Obdobne súd považoval za nedôvodnú námietku, že stavba letnej kuchyne stojaca na predmetnom pozemku je čiernou stavbou, na ktorú nebolo vydané stavebné povolenie (či realizované ohlásenie), ktorá skutočnosť taktiež nie je relevantnou pri posudzovaní dobromyseľnosti užívania predmetného pozemku predchodcami žalovanej, ale má špecifické administratívnoprávne dôsledky v zmysle stavebného zákona.

12. Žalovaná namietala taktiež neplatnosť Dohody, keď podľa § 200 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného ku dňu uzatvorenia Dohody, pozemok prenechaný na zriadenie záhradky nesmel byť väčší ako 400 m², pričom keďže právnym predchodcom žalovanej bol prenechaný do osobného užívania pozemok o výmere 961 m² za účelom zriadenia domácej záhradky, bol prekročený zákonný limit o 561 m², na základe čoho možno považovať Dohodu za absolútne neplatnú. Tu súd upriamil pozornosť na odsek 2 žalobkyňou citovaného ustanovenia, ktorý umožňuje prekročenie obmedzení výmer a súčasne dodal, že vzhľadom na obdobie, v ktorom bola Dohoda uzatvorená bolo zodpovednosťou MNV, ktorý pozemky prideloval, uplatňovať zodpovedajúce ustanovenia právnych predpisov, bez možnosti predpokladania akéhokoľvek dosahu predchodcov žalovanej na obsah tejto Dohody, z čoho by taktiež vyplývala nemožnosť viazať na nich nepriaznivé dôsledky v súvislosti s prípadným porušením povinností MNV, ktoré však súd nezistil a Dohodu považuje za platnú. Rovnako súd považoval za nedôvodnú námietku žalobkyne týkajúcu sa údajnej existencie geometrických plánov, ktorými došlo k rozdeleniu parciel žalovanej, pri ktorej sa museli zistiť nezrovnalosti vo výmerách parciel, a teda predchodcovia žalovanej a aj ona museli mať vedomosť, že predmetný pozemok im nepatrí. Žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu geometrických plánov, z ktorých by ňou tvrdené skutočnosti vyplývali. Rovnako tak nebolo žalobkyňou preukázané tvrdenie, že tým, že k predmetnému rodinnému domu nevyhnutne muselo byť vydané stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie, z tohto sa rodičia žalovanej museli dozvedieť o tom, na akých parcelách sa realizuje výstavba, a akú veľkosť majú predmetné parcely a samotná žalovaná sa následne o tom, kde začínajú a končia parcely evidované na LV č. XX v k. ú. F., ako aj o ich výmere dozvedela od svojich rodičov, resp. z ktoréhokoľvek z dedičských konaní. Naopak v konaní bolo preukázané, že až do roku 2014 ani samotná žalobkyňa nevedela, že predmetný pozemok je vlastnícky zapísaný na ňu a ani znalec Ing. Zárecký nezistil v roku 2013 rozpor skutočného stavu, so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, čo všetko poukazuje na oprávnenosť držby predmetného pozemku právnymi predchodcami žalovanej, ktorá oprávnenosť sa v prípade pochybností predpokladá (§ 130 ods. 1 OZ).

13. Vo vzťahu k užívaniu nehnuteľnosti žalobkyne žalovanou prostredníctvom odpadovej rúry, ktorá mala ústiť na neurčenom mieste na pozemku žalobkyne, súd uviedol, že nemal v konaní nijako preukázané (pričom žalovanou bolo sporované), že by táto odpadová rúra zasahovala, či znehodnocovala, počas rozhodného obdobia, za ktoré si žalobkyňa uplatňuje bezdôvodné obohatenie, celý pozemok žalobkyne parc. č. 361/1, a teda by žalobkyňi mohlo prislúchať bezdôvodné obohatenie v rozsahu užívania celej plochy jej pozemku žalovanou (aj mimo predmetného pozemku). Všeobecná formulácia znalca Ing. Villanta v ZP č. 136/2018, že „cez pozemok vedie odpadová rúra, ktorá má neznáme vyústenie na pozemku“, vrátane k ZP priložených fotografií, zobrazujúcich iba prítomnosť odpadovej rúry niekoľko desiatok cm od hospodárskej budovy žalovanej, nepostačuje na preukázanie žalobkyňou tvrdeného komplexného užívania (či znehodnocovania) pozemku, zvlášť v situácií, že daná rúra sa mala nachádzať na pozemku žalobkyne, ktorá mohla kedykoľvek jej skutočné vyústenie zistiť a rozsah zásahu do jej pozemku odmerať a zadokumentovať, a pri sporovaní nároku tento súdu jednoznačne preukázať. Takéto konkrétne skutkové tvrdenia a dôkazy ich preukazujúce so zdôvodnením zásahu v konkrétnom kvantifikovanom rozsahu však žalobkyňa neprodukovala, pritom ona je stranou, ktorá v konaní znáša bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno, ktorého neunesenie má za následok zamietnutie žaloby. Súd dodal, že naopak v konaní mal za preukázané fotografiou predloženou na pojednávaní dňa 24.4.2020 (čl. 180), že predmetná odpadová rúra ústila v období pred pojednávaním do vzdialenosti cca 70 cm od hospodárskej budovy žalovanej, a teda nemohla obmedzovať žalobkyňu v užívaní jej nehnuteľností tak, že by mala nárok na bezdôvodné obohatenie za užívanie celého jej pozemku žalovanou prostredníctvom umiestnenia tejto rúry. Obdobne na obhliadke uskutočnenej súdom dňa 9.11.2021 súd zistil, že odpadová rúra nezasahuje celý pozemok žalobkyne, ale jej vyústenie v danom čase končilo pár metrov od hospodárskej budovy žalovanej (fotografie čl. 227, 230, 232), pričom táto umiestnenie danej rúry (niekoľko metrov od budovy narozdiel od predchádzajúceho stavu z pojednávania 24.4.2020) odôvodnila prebiehajúcou prerábkou domu a využívaním hospodárskej budovy po dobu prerábky, a s

tým súvisiacim odvádzaním odpadu daným smerom iba v posledných mesiacoch pred obhliadkou (t.j. mimo rozhodného obdobia). Súčasne fotografiami čl. 217-222 mal súd za preukázané, že odpadová rúra bola následne po vykonaní obhliadky preložená tesne k stene budovy letnej kuchyne. Všetkým vyššie uvedeným mal súd tiež preukázané, že umiestnenie odpadovej rúry sa v čase menilo, pričom žalobkyňa nepreukázala jej konkrétne umiestnenie v rozhodnom čase spôsobom, ktorý by zasahoval (či znehodnocoval) celý pozemok žalobkyne s danosťou nároku na žalobkyňou uplatňované bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie zdôraznil, že pri nepreukázaní užívania celého pozemku žalobkyne žalovanou v rozhodnom čase, žalobkyňa v konaní nijako nekonkretizovala prípadný iný rozsah užívania jej nehnuteľnosti žalovanou, či už umiestnením odpadovej rúry v konkrétnych časových obdobiach (so súvisiacim zdôvodnením užívania práve určitej plochy), alebo iným spôsobom užívania, pričom súd sám nemôže nahrádzať procesnú aktivitu žalobkyne, vyhľadávať, zisťovať a dôkazmi podkladať konkrétny rozsah prípadného užívania, keď uvedeným by zasahoval do princípu rovnosti sporových strán, na ktorých samotných v kontradiktórnom konaní leží bremeno tvrdenia i preukázania konkrétnych skutočností.

14. Keďže súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že žalobkyňa nie je a nikdy nebola vlastníčkou predmetného pozemku a žalovaná sa nemohla jeho užívaním na jej úkor bezdôvodne obohatiť a súčasne nemal preukázané ani iné konkrétne užívanie pozemku žalobkyne žalovanou, za ktoré by žalobkyňi vznikol ňou uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobu žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú a v celom rozsahu ju zamietol.

15. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne plným procesným úspechom žalovanej.

16. Proti tomuto rozsudku podala včas v rozsahu výrokov II. a III. odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; alternatívne navrhla jeho zmenu tak, že odvolací súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi istinu vo výške 11.699,24 eura a prizná jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietala záver súdu prvej inštancie ohľadom dobromyseľnosti žalovanej a jej právnych predchodcov. Mala za to, že užívanie predmetných nehnuteľností do uzatvorenia Dohody (24.6.1968) právny predchodcami žalovanej nie je možné považovať za dobromyseľné, pretože právni predchodcovia išli na MNV a chceli ich užívanie legalizovať, teda si boli vedomí, že pozemky užívajú neoprávnené. Žalovaná taktiež nepredložila a ani neoznčila žiadny titul uzatvorený skôr ako bola Dohoda, ktorý by sa vzťahoval k užívaniu predmetných nehnuteľností. Nesplnenie podmienky objektívnej dobromyseľnosti podľa žalobkyne vyplýva tiež zo skutočnosti, že Dohoda bola vyhotovená a uzatvorená len na zriadenie domácej záhradky, nie na realizáciu akýchkoľvek stavieb a ani žiadna existujúca stavba sa v nej neuvádza. Dohodou bola prenechaná do osobného užívania presne označená parcela o výmere 961 m²; predmetná výmera 961 m² je zachovaná aj po rozdelení tejto parcely na 2 menšie. Rozdiel medzi pozemkom, ktorý žalovaná vlastní vo výmere 961 m² a ktorý reálne užíva - 1.447 m² (uvedené platí aj u jej rodičov ako právnych predchodcov) je až 486 m², teda o viac ako 50 % a toto navýšenie užívaného pozemku čo do výmery, ale aj rozdielu hraníc (+6m) predstavuje taký rozdiel, ktorý si objektívne musel všimnúť každý, a to nie len pri obozretnosti, ktorú je možné od každého dôvodne považovať. Pozemok prenechaný do užívania rodičom žalovanej nebol neprehľadný, alebo nepravidelného tvaru, ale na tomto bol postavený maximálne rodinný dom a je sporné, či vedľa neho stála aj nejaká drevená hospodárska budova, ostatné stavby si svojpomocne postavili rodičia žalovanej. Ak súd prvej inštancie označil uvedený pozemok za neprehľadný a pôsobiaci menším dojmom, uvedené vyvolali práve rodičia žalovanej a tak nie je možné sa uvedeného dovolávať v jej prospech. Zo zápisnice zo dňa 18.9.2019 vyplýva, že aj stavebný úrad skonštatoval, že „zadná časť na pozemku SPF je v rozpore s ÚP“. Hospodárska budova tak nielenže bola postavená na cudzom pozemku, bez súhlasu vlastníka pozemku, ale jej časť je aj v rozpore s územným plánom obce, čo žalovaná nepoprela a tak sa uvedené považuje za preukázané. Rodičia žalovanej údajné drevené stavby prestavali na murované, čím vznikli úplne nové stavby. Napriek tomu, že ich zápis bol možný po pridelení súpisného / orientačného čísla a predložení geometrického plánu, tak k ich zápisu na list vlastníctva nikdy nedošlo. Rodičia žalovanej a ani žalovaná za užívanie čiernych stavieb neuhradza (pretože nemôže) ani prislúchajúce dane a poplatky. Aj znalec v ZP č. 44/2017, ktorý si dal vypracovať Okresný súd Trnava v konaní sp. zn. 16C/117/2014, uviedol, že stavby garáže, letnej kuchyne a hospodárskej budovy boli vybudované bez povolenia a stavby letnej kuchyne a hospodárskej budovy na susediacich pozemkoch, teda na pozemkoch nepatriacich žalovanej a v tom čase aj ďalším spoluvlastníckam. Na základe uvedeného

mala žalobkyňa za to, že je vylúčené, aby boli rodičia žalovanej, ale aj samotná žalovaná objektívne a aj subjektívne presvedčení o tom, že im patrí celý pozemok o výmere cca 1.447 m².

17. Žalobkyňa tiež namietala hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, a to konkrétne žalovanou predložené čestné prehlásenie G. H. zo dňa 7.10.2020, s poukazom na to, že pani H. mala ku dňu jeho poskytnutia 75 rokov, pravdepodobne sa nejedná o osobu so stavebným vzdelaním a taktiež vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od údajnej prestavby drevených stavieb na murované v r. 1968, a preto nie je možné, aby si pani H. pamätala, kde presne sa drevené stavby nachádzali, presný rok, kedy došlo k výstavbe, po viac ako 50 rokoch. Zároveň zmenu z drevostavby na murovanú stavbu s betónovými základmi a betónovou podlahou nie je možné považovať len za prestavbu, ale ide o novú a samostatnú stavbu. Rovnako tak žalobkyňa namietala aj skutkový záver súdu, že vek stavieb hospodárskych budov datovaný pred rok 1976 dodatočne potvrdzuje aj listina - znalecký posudok č. 44/2017 znalca Ing. Gombára, pretože znalec neurčoval vek stavieb na základe stavebnotechnického riešenia a použitých materiálov, ale spoliehal sa len na vyjadrenie spoluvlastníčok. Ani skutočnosť, že žalovaná a jej právni predchodcovia neboli v užívaní predmetného pozemku dlhodobo nikým rušení, nemôže byť tým, čo odôvodňuje dobromyseľnosť držby. Pokiaľ súd poukazyval na znalecký posudok Ing. Jozefa Záreckého z 12.9.2013, ktorý stanovoval podľa zadania všeobecnú hodnotu rodinného domu žalovanej s príslušenstvom vrátane budovy letnej kuchyne, pričom ani on nezistil rozpor skutočného stavu so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, žalobkyňa namietala, že žalovaná súdu predložila len 5 strán z posudku, ktorý nemá žiadne číslo uvedené na prvej strane a nie je označený ako znalecký posudok, nie je známe, čo znalec konštatoval vo zvyšnej časti posudku a tento posudok nie je možné považovať za znalecký posudok podľa § 17 a nasl. zákona č. 382/2004 Z.z. Námiety žalobkyne ohľadom účelu užívania pozemkov, ako aj, že stavba letnej kuchyne stojaca na predmetnom pozemku je čiernou stavbou, nesprávne súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné, pretože vyvracajú predpoklad o dobromyseľnosti rodičov žalovanej a samotnej žalovanej. Ak by totiž postupovali rodičia žalovanej zákonným spôsobom, tak pri nových stavbách bolo potrebné predložiť pri ich zápise rozhodnutie o udelení popisného alebo evidenčného čísla a geometrického plánu. Rodičia žalovanej teda vedeli, že ak by chceli nimi postavené stavby zapísať na príslušný LV, potrebovali by aj geometrický plán, kde by ale geodet uviedol, že stavby nestoja na ich pozemkoch. Z uvedeného dôvodu tak nikdy rodičia žalovanej nepožiadali o ich povolenie, alebo súhlas s ich vyhotovením, a teda si boli vedomí toho, že stavby postavili na cudzích pozemkoch. Žalovaná nepopierala skutočnosť, že pôvodná parcela o výmere 961 m² bola rozdelená na 2 menšie geometrickým plánom, na základe čoho sa toto tvrdenie považuje za nesporné a ani súd nie je oprávneným následne takéto nesporné tvrdenie spochybňovať. Taktiež je všeobecne známe, že na rozdelenie parcely je potrebný geometrický plán, ktorý vymedzí novú hranicu medzi novými parcelami a z LV č. XX je zrejmé, že na mieste pôvodnej parcely o výmere 961 m² sa nachádzajú 2 nové parcely, ktorých súčet výmer dáva rovnakú výmeru 961 m². Výmera parciel vo vlastníctve žalovanej a jej právnych predchodcov musela byť známa z každého jedného dokumentu (Dohoda, ZP, Posudok, Uznesenie o dedičstve, výmer dane z nehnuteľností), a teda sa nemôžu odvolávať na dobromyseľnosť. Žalobkyňa poukázala aj na ZP č. 44/2017 a posudok znalca Záreckého, z ktorých vyplýva, že keď mal byť postavený rodinný dom žalovanej, tento bol postavený na ľavej hranici pozemku (pri pohľade z ulice), teda jeho stavebník vedel, kde je ľavá hranica pozemku a že táto sa nenachádza o 6m doľava. Následne keď sa v r. 1955 mala realizovať masívna prestavba tohto rodinného domu, tento na nerozšíroval do ľavej strany (pri pohľade z ulice), ale do pravej strany, teda opätovne stavebník vedel, že do ľavej strany s prístavbou ísť nemôže, pretože tam by už staval na cudzom pozemku (pozemku právnych predchodcov žalobkyne), a preto prístavbu realizoval z pravej strany. Z uvedeného je jednoznačné, že právnym predchodcom žalovanej nikdy pozemky pod hospodárskymi budovami a letnou kuchyňou nevlastnili, nikdy k nim nemali zriadený ani akýkoľvek užívací titul, zároveň vedeli, kde začína a končí ich hranica pozemku. Napriek uvedenému, bez právneho titulu a objektívneho presvedčenia o správnosti ich počínania si zabrali o 486 m² viac pozemku, na týchto si stavali stavby tak, ako im napadlo (bez ohlásenia, v rozpore s územným plánom a pod.). Právny predchodcovia žalovanej tak nepoškodili len žalobkyňu, ale aj SPF, do ktorého pozemku zasahuje hospodárska budova a zároveň aj vlastníkov parciel za pozemkom SPF (pri pohľade z ulice), do ktorých hospodárska budova svojou zadnou časťou taktiež zasahuje.

18. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej rozsiahlou a komplexnou argumentáciou (aj s odkazom na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré odcitovala i v odvolaní), čím porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

19. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že v konaní netvrdila, že by mali byť jej právni predchodcovia pred uzavretím dohody z roku 1968 dobromyseľní v tom, že im svedčí právo na užívanie pozemkov, ktoré aktuálne žalovaná vlastní a užíva. Zdôraznila, že predmetná dohoda sa uzatvárala v čase, keď právny predchodcovia žalovanej už predmetné nehnuteľnosti, t.j. rodinný dom so súp. č. XX, drevené hospodárske budovy patriace k domu, aj pozemok pod rodinným domom a hospodárskymi budovami, reálne užívali v rovnakom rozsahu ako ich užíva v súčasnosti, a preto žalovaná dobromyseľnosť svojich právnych predchodcov vyvodzuje až z uzavretia dohody, ktorá bola následne registrovaná v súlade s vtedy platnými právnym predpismi na štátnom notárstve a zapísaná do evidencie nehnuteľností príslušným úradom geodézie. V čase vydania predmetného rozhodnutia a podpisu Dohody právni predchodcovia žalovanej už parcelu č. 363 vrátane pozemku pod drevenými hospodárskymi budovami patriacimi k domu reálne užívali; neexistoval objektívny dôvod, aby predchodcovia žalovanej predpokladali, že výmera pozemku uvedená v texte Dohody je nesprávna. Dohoda, ktorá bola riadne zaregistrovaná štátnym notárstvom a zapísaná do evidencie nehnuteľností, ich od okamihu registrácie oprávňovala užívať to, čo dovtedy fakticky užívali, t.j. celú parcelu 363 vrátane pozemku pod drevenými hospodárskymi budovami, o ktorom sa dôvodne domnievali, že ide o súčasť parcely 363. Súčasné murované hospodárske budovy pritom stoja na tom istom mieste ako boli umiestnené pôvodné drevené budovy, ktoré sa vplyvom zmeny bytových potrieb v rodine žalovanej prestavali do dnešnej podoby. Ani žalobkyňa ani jej znalec Ing. Anton Svrček pri vypracovaní znaleckého posudku č. 22P/2004 v roku 2004 nezistili, že skutočná výmera parcely č. 361/1 bola pri jej kúpe žalobkyňou menšia ako je výmera zapísaná v katastri nehnuteľností, keďže v tom čase sa hospodárska budova žalovanej na časti parcely č. 361/1 už nachádzala. Žalovaná taktiež nesúhlasila s argumentáciou žalobkyne, že dohoda nemôže byť putatívny titulom pre vydržanie vlastníckeho práva. Žalovaná tiež mala za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobkyne. Odmietla tiež ničím nepreukázané tvrdenie žalobkyne, že by p. G. H. mala byť nespôsobilá na poskytnutie čestného prehlásenia pre svojich vek alebo nedostatok stavebného vzdelania. Posudok znalca Ing. Záreckého z pohľadu žalovanej jednoznačne osvedčil, že samotná žalovaná a ani jej rodičia nemohli pri zachovaní všetkej opatrnosti vedieť, že údaje v katastri nehnuteľností nie sú súladné so skutočným stavom. Žalovaná tiež zhrnula skutkové okolnosti veci, z ktorých odvodzuje svoju dobromyseľnosť a dobromyseľnosť svojich právnych predchodcov a poukázala na to, že v roku 1968 rodičia žalovanej uzavreli s MNV dohodu, na základe ktorej nadobudli oprávnenie osobne užívať parcelu č. 363 za odplatu vo výške 704,40 Kčs. Parcela č. 363 bola v priestore vymedzená posledným domom v rade smerom na obec Dolné Orešany a na druhej strane koncom intravilánu obce a začiatkom role v extraviláne obce. Na parcele 363 bol už v roku 1968 postavený rodinný dom súp. č. XX, prečíslený na súp. č. XX, ktorého pôvod sa datuje do roku 1930. K domu funkčne prislúchali drevené hospodárske budovy, medzi nimi aj pôvodná hospodárska budova umiestnená vedľa rodinného domu. V tomto rodinnom dome žili starí rodičia žalovanej, ktorí parcelu č. 363 užívali v rozsahu od predposledného domu v dedine až po roľu v extraviláne obce (vrátane dotknutej časti parcely č. 361/1 pod hospodárskymi budovami). V roku 1966 sa do rodinného domu prisťahovali aj rodičia žalovanej a následne sa na rodinnom dome vykonala svojpomocná prestavba a rekonštrukcia za pomoci rodinných príslušníkov a známych rodičov žalovanej, pričom žalovaná nedisponuje žiadnou stavebnou a technickou dokumentáciou k rodinnému domu. Od roku 1968 až do ich smrti neboli rodičia žalovanej v užívaní parcely 363 a dotknutej časti parcely č. 361/1 pod svojimi hospodárskymi budovami ničím rušený ani nebolo voči nim iniciované konanie o zrušenie Dohody. Po 1.1.1992 príslušný orgán katastra zapísal ako vlastníkov parcely č. 363/1 a 363/2 do LV č. XX pre kat. úz. F. oboch rodičov žalovanej a ako titul nadobudnutia bola uvedená Dohoda. V roku 2004 žalobkyňa kúpila vedľajšiu parcelu 361/1 od L. F.. Po smrti rodičov žalovaná nadobudla vlastníctvo nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX v dedičskom konaní po rodičoch (kde sa nezrovnalosti ohľadne vlastníctva dotknutej časti parcely číslo 361/1 pod hospodárskymi budovami nezistili) a tiež v rámci súdneho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva so svojou sestrou. Dňa 5.11.2014 zaslala žalobkyňa žalovanej list s upozornením, že na jej parcele č. 361/1 stojí hospodárska budova vo vlastníctve žalovanej. Až do konca roka 2014 žalovaná nebola v užívaní svojich nehnuteľností nikým rušená, a to ani samotnou žalobkyňou, ktorá nesúlad mohla mala zistiť už pri kúpe parcely č. 361/1 v roku 2004 a v čase zaslania listu s upozornením bola zapísanou vlastníčkou parcely č. 361/1 už viac ako 10 rokov.

20. Žalobkyňa v replike zopakovala svoju odvolaciu argumentáciu a zároveň poukázala najmä na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 515/2020 zo dňa 10.3.2021, ako i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/119/2021 zo dňa 27.10.2021.

21. Žalovaná sa v duplike pridržala podaného vyjadrenia k odvolaniu a doplnila, že skutkové okolnosti v náleze ÚS SR sp. zn. I. ÚS 515/2020 nie sú totožné a ani obdobné, keďže žalobkyňa od okamihu uzavretia kúpnej zmluvy z 5.2.2004 s predávajúcim p. F. pozemok pod letnou kuchyňou žalovanej neužívala a plne akceptovala existujúcu faktickú hranicu užívania susedných pozemkov, a to až do konca roku 2014. Žalobkyňa preto nikdy nebola dobromyseľná v tom, že nadobúda nehnuteľnosti v takom stave, v akom boli evidované v príslušnom katastrálnom operáte, ale len v stave, v akom sa fakticky ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy nachádzali. Práve neexistencia dobrej viery žalobkyne, spôsobuje, že ani s ohľadom na uvedené judikáty ÚS SR a NS SR nie je možné prelomiť zásadu „nemo plus iuris“ v prospech žalobkyne, ale je potrebné deklarovať vlastnícke právo žalovanej k dotknutej časti parcely č. 361/1 titulom vydržania. K argumentácii žalobkyne ohľadne nepresností s hranicou pozemku žalovaná uviedla, že pozemok žalovanej na jednej strane kopíroval hranicu role v extraviláne obce F. a na druhej strane kopíruje múr predposledného domu v obci F.. Súdom zistený skutočný stav užívania pozemkov žalovanou v celom rozsahu preukazuje jej dobrú vieru, resp. dobromyseľnosť jej právnych predchodcov v tom, že užívajú len to, čo im patrí na základe Dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku z 24.6.1968, t. j. posledný pozemok v obci ohraničený hranicou role na jednej strane a predposledným domom v obci F..

22. Odvolací súd uznesením č.k. 23Co/125/2022-301 z 19.6.2023 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 38C/59/2019, s odôvodnením, že k nehnuteľnostiam, ktoré sú síce aktuálne vlastnícky zapísané na žalobkyňu a táto sa domáha jednak odstránenia stavby, a jednak vydania bezdôvodného obohatenia na základe tvrdení o neoprávnenom užívaní nehnuteľností vlastnícky zapísaných na žalobkyňu a v konaní vedenom pod sp. zn. 38C/59/2019, aktuálne v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 10Co/1/2023, sa rieši podstatná otázka, a to vlastnícke právo k pozemku dotknutému pod stavbou, vyvstala potreba prerušenia konania, pretože sa rieši predbežná otázka majúca podstatný vplyv a význam pre rozhodnutie v danom spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to napriek okolnosti, že súd prvej inštancie v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia si predmetnú otázku riešil ako prejudiciálnu, pričom od decembra 2019 prebiehalo na Okresnom súde Trnava konanie na základe žaloby žalobkyne o odstránenie stavby a následne na základe vzájomnej žaloby žalovanej o určenie vlastníckeho práva, kde bola daná dôvodnosť predmetné konanie na súde prvej inštancie prerušiť do vyriešenia tak podstatnej otázky, a to určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a až následne podľa výsledku iného konania rozhodnúť o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aktuálne vedené odvolacie konanie (sp. zn. 10Co/1/2023) a jeho výsledok má teda zásadný vplyv na predmetné konanie, nie je v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania a prerušenie konania má zamedziť prípadných odlišných rozhodnutiam súdov o tej istej, tak podstatnej otázke.

23. Okresný súd Trnava uznesením č.k. 38C/59/2019-492 z 11.6.2025, právoplatným dňa 12.6.2025, schválil zmier medzi žalobkyňou a žalovanou (totožnými stranami sporu) v nasledovnom znení:

I. Výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti v podiele 1/1 vzhľadom k celku, evidovaných na LV. XXX, okres Trnava, obec F., k. ú. F., a to:

a) pozemok, parc. č. 361/1, parcela registra "C" evidované na katastrálnej mape, druh pozemku: orná plocha o celkovej výmere 818 m²,

b) pozemok, parc. č. 361/15, parcela registra "C" evidované na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 9 m²,

c) pozemok, parc. č. 361/16, parcela registra "C" evidované na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 50 m², je žalobkyňa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX D..

II. Zriaďuje sa vecné bremeno spočívajúce v povinnosti vlastníka pozemku, parc. č. 361/16, parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 50 m², ktorý vznikol odčlenením od parcely registra "C" s parc. č. 361/1, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 877 m², evidovanej na LV č. XXX, kat. územie F., na základe Geometrického plánu č. 104/2024 na oddelenie pozemku parc. č. 361/15, zameranie hosp. stavby parc. č. 361/16 a vyznačenie vecného bremena na parc. č. 361/1 vyhotovený dňa 02.12.2024 vyhotoviteľom: GEO-HS, s.r.o., Na hlinách 57, 917 01 Trnava, IČO: 53 048 539, autorizačne overený dňa 02.12.2024 M. N. I. a úradne overený dňa 13.12.2024 Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pod číslom G1-1576/2024, striedať umiestnenie stavby bez súpisného čísla postavenej na pozemku parc. č. 361/16, parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a

nádvorie o celkovej výmere 50m², ktorý vznikol odčlenením od parcely registra "C" s parc. č. 361/1, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 877 m², evidovanej na LV č. XXX, kat. územie F., na základe Geometrického plánu č. 104/2024 na oddelenie pozemku parc. č. 361/15, zameranie hosp. stavby parc. č. 361/16 a vyznačenie vecného bremena na parc. č. 361/1 vyhotovený dňa 02.12.2024 vyhotoviteľom: GEO-HS, s.r.o., Na hlinách 57, 917 01 Trnava, IČO: 53 048 539, autorizačne overený dňa 02.12.2024 M. N. I. a úradne overený dňa 13.12.2024 Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pod číslom G1-1576/2024, vlastníkom tejto stavby.

III. Zriaďuje sa vecné bremeno spočívajúce v povinnosti vlastníka pozemku, parc. č. 361/15, parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 9m², ktorý vznikol odčlenením od parcely registra "C" s parc. č. 361/1, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 877 m², evidovanej na LV č. XXX, kat. územie F., na základe Geometrického plánu č. 104/2024 na oddelenie pozemku parc. č. 361/15, zameranie hosp. stavby parc. č. 361/16 a vyznačenie vecného bremena na parc. č. 361/1 vyhotovený dňa 02.12.2024 vyhotoviteľom: EO-HS, s.r.o., Na hlinách 57, 917 01 Trnava, IČO: 53 048 539, autorizačne overený dňa 02.12.2024 M. N. I. a úradne overený dňa 13.12.2024 Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pod číslom G1-1576/2024, strieť právo prechodu peši cez pozemok, parc. č. 361/15, parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 9 m², ktorý vznikol odčlenením od parcely registra "C" s parc. č. 361/1, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 877 m², evidovanej na LV č. XXX, kat. územie F., na základe Geometrického plánu č. 104/2024 na oddelenie pozemku parc. č. 361/15, zameranie hosp. stavby parc. č. 361/16 a vyznačenie vecného bremena na parc. č. 361/1 vyhotovený dňa 02.12.2024 vyhotoviteľom: GEO-HS, s.r.o., Na hlinách 57, 917 01 Trnava, IČO: 53 048 539, autorizačne overený dňa 02.12.2024 M. N. I. a úradne overený dňa 13.12.2024 Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pod číslom G1-1576/2024, vlastníkom stavby bez súpisného čísla postavenej na pozemku parc. č. 361/16, parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 50m², ktorý vznikol odčlenením od parcely registra "C" s parc. č. 361/1, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 877 m², evidovanej na LV č. XXX, kat. územie F., na základe Geometrického plánu č. 104/2024 na oddelenie pozemku parc. č. 361/15, zameranie hosp. stavby parc. č. 361/16 a vyznačenie vecného bremena na parc. č. 361/1 vyhotovený dňa 02.12.2024 vyhotoviteľom: GEO-HS, s.r.o., Na hlinách 57, 917 01 Trnava, IČO: 53 048 539, autorizačne overený dňa 02.12.2024 M. N. I. a úradne overený dňa 13.12.2024 Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pod číslom G1-1576/2024.

IV. Žalovaná sa zaväzuje uhradiť žalobkyni za zriadenie vecného bremena jednorazovú odplatu vo výške 6.000,00 EUR (slovom: šesťtisíc eur) a to nasledovne:

a) sumu 4.000,00 EUR (slovom: štyritisíc eur) v prospech bankového účtu žalobkyne IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote do 30 kalendárnych dní odo dňa schválenia súdneho zmiernu,

b) sumu 1.000,00 EUR (slovom: tisíc eur) v prospech bankového účtu žalobkyne IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote do 31.12.2025,

c) sumu 1.000,00 EUR (slovom: tisíc eur) v prospech bankového účtu žalobkyne IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote do 31.12.2026.

V. Žalobkyňa ako vlastníka pozemku, parcela registra „C“ s parc. č. 361/16, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 50 m² a pozemku, parcela registra „C“ s parc. č. 361/15, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 9 m², ktoré vznikli odčlenením od parcely registra „C“ s parc. č. 361/1, druh pozemku: orná pôda o celkovej výmere 877 m², evidovanej na LV č. XXX, kat. územie F., na základe Geometrického plánu č. 104/2024 na oddelenie pozemku parc. č.: 361/15, zameranie hosp. stavby par. č.: 361/16 a vyznačenie vecného bremena na parc. č.: 361/1, vyhotovený dňa 02.12.2024 vyhotoviteľom: GEO-HS, s.r.o., Na hlinách 57, 917 01 Trnava, IČO: 53 048 539, autorizačne overený dňa 02.12.2024 M. N. I. a úradne overený dňa 13.12.2024 Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pod číslom G1-1576/2024, súhlasí so zmenou poľnohospodárskeho druhu pozemku s parc. č.: 361/16 a pozemku s parc. č.: 361/15 z ornej pôdy na zastavanú plochu a nádvorie v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

VI. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

24. V nadväznosti na výzvu odvolacieho súdu (po právoplatnom skončení konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 38C/59/2019) zaslala žalobkyňa odvolaciemu súdu vyjadrenie, podľa ktorého trvá na ňou podanej žalobe (v zostávajúcej časti po čiastočnom späťvzati), ako aj na podanom odvolaní. Dôvodom je, že predmetná podstatná otázka v podobe určenia vlastníckeho práva k pozemku

pod hospodárskou budovou bola vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 38C/59/2019, a to tak, že bolo potvrdené vlastnícke právo žalobkyne k pozemku pod hospodárskou budovou.

25. Žalovaná k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že v rámci súdneho zmiernu dohodnutá odplata za zriadenie vecného bremena pokrýva časovo neohraničené obdobie trvania vecného bremena a žalobkyňu dostatočne kompenzuje aj za obdobie pred zriadením vecného bremena. Poukázala aj na to, že v predmetnej veci žalobkyňa ako prvú podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 25.10.2018 a až následne riešila podstatu sporu so žalovanou podaním žaloby podľa § 135c OZ zo dňa 13.12.2019, doručenej súdu dňa 18.12.2019. Takýto výkon práv žalobkyne považovala žalovaná za rozporný s dobrými mravmi, v dôsledku čoho mu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu, pretože nemôže ísť o priznanie zodpovednostných nárokov za súčasného udržiavania protiprávneho stavu. Odmietla tiež tvrdenie žalobkyne, že by z obsahu súdneho zmiernu z 11.6.2025 uzavretého v konaní sp. zn. 38C/59/2019 malo vyplývať, že by žalovaná uznala, že ona alebo jej právni predchodcovia neboli dobromyseľní v otázke vlastníctva dotknutého pozemku. Žalovaná tiež poukázala na zistený skutkový stav a bola tohto názoru, že rodičia žalovanej boli dobromyseľní v tom, že spolu s parcelou č. 363 boli oprávnení užívať aj dotknutý pozemok pod hospodárskou budovou žalovanej, keďže tento v čase uzavretia dohody už reálne užívali a dohoda mala len zlegalizovať už existujúci faktický stav. Žalovaná tiež zdôraznila, že súd prvej inštancie nárok žalobkyne zamietol aj z iného dôvodu ako bolo vlastníctvo pozemku pod hospodárskou budovou žalovanej, a to z dôvodu, že nemal preukázané ani iné konkrétne užívanie pozemku žalobkyne žalovanou, za ktoré by žalobkyňi vznikol ňou uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (v rozsahu zvyšnej časti parcely 361/1 nezastavanej hospodárskou budovou žalovanej), pričom žalobkyňa v podanom odvolaní túto argumentáciu žiadnym spôsobom nerozporovala.

26. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. o trovách konania zrušiť s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Keďže zastavujúci výrok I. nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, je rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatný a nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobkyne domáhajúcej sa zaplata sumy 11.699,24 eura (po čiastočnom späťvzatí) titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku žalovanou vo vlastníctve žalobkyne zamietol, keď dospel k záveru, že žalobkyňa nie je a nikdy nebola vlastníčkou predmetného pozemku a žalovaná sa nemohla jeho užívaním na jej úkor bezdôvodne obohatiť a súčasne nemal preukázané ani iné konkrétne užívanie pozemku žalobkyne žalovanou, za ktoré by žalobkyňi vznikol ňou uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

29. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces (nevysporiadaním sa s jej argumentáciou v odôvodnení rozsudku).

30. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

31. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

32. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí posúdil prejudiciálnu otázku vlastníckeho práva k pozemku (za užívanie ktorého žalovanou žiadala žalobkyňa vydanie bezdôvodného obohatenia) tak, že jeho vlastníčkou je žalovaná. V konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 38C/59/2019 (do právoplatného skončenia ktorého bolo toto odvolacie konanie prerušené) však bola táto otázka vlastníckeho práva k pozemku pod stavbou žalovanej, právoplatne rozhodnutá tak, že výlučnou vlastníčkou predmetného pozemku je žalobkyňa. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie prejudiciálnu otázku vlastníckeho práva k pozemku nesprávne právne posúdil a v dôsledku toho bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ako dôvodne namietala v odvolaní žalobkyňa. Na základe nesprávneho právneho posúdenia prejudiciálnej otázky, potom súd prvej inštancie nevyhodnotil vykonané dokazovanie v otázke, v akom konkrétnom rozsahu bola parcela č. 361/1 žalovanou v rozhodnom období skutočne užívaná, s čím bezprostredne súvisí i žalobkyňou požadovaná výška bezdôvodného obohatenia, čím bol naplnený i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí zaoberal užívaním nehnuteľnosti žalobkyne žalovanou len prostredníctvom odpadovej rúry so záverom, že žalobkyňa nepreukázala konkrétne umiestnenie odpadovej rúry v rozhodnom čase spôsobom, ktorý by zasahoval (či znehodnocoval) celý pozemok žalobkyne s danosťou nároku na žalobkyňou uplatňované bezdôvodné obohatenie. K tomuto záveru súdu prvej inštancie žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadnu odvolaciu argumentáciu, tento záver teda ani nemohol byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu a v ďalšom konaní z neho preto treba vychádzať.

33. Odvolací súd pre účely ďalšieho konania dodáva, že v prípade užívania cudzej veci bez platnej nájomnej zmluvy spočíva obohatenie užívateľa práve v tom, že vykonával právo nájmu k tejto cudzej veci. Užívateľ nemôže takto spotrebované plnenie vrátiť, preto je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie vo forme peňažnej náhrady, ktorá musí zodpovedať peňažnému oceneniu získaného obohatenia. Majetkovým vyjadrením tohto prospechu musí byť preto peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie veci, spravidla práve vo forme nájomného, ktoré by bol nájomca povinný plniť podľa platnej nájomnej zmluvy. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom realizuje svoje vlastnícke právo. Z rovnakých dôvodov nie je podstatné ani to, či príp. komu prináša užívanie stavby zisk. Poskytnuté plnenie je plnením bez právneho dôvodu a bezdôvodne sa teda obohatil ten, kto je vlastníkom stavby na cudzom pozemku. Pod „užívaním cudzieho pozemku“ je potrebné v tomto prípade chápať jeho zastavanie cudzou stavbou.

34. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu zvyškovo zamietajúceho výroku II., s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP, vrátane závislého výroku III. o náhrade trov konania (§ 379 písm. a) CSP) zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v konaní pokračovať a o žalobe žalobkyne v časti, ktorá zostala predmetom konania, opätovne rozhodnúť, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí vykonané dokazovanie, najmä pokiaľ ide o rozsah užívania pozemku vo vlastníctve žalobkyne žalovanou v rozhodnom období a s tým súvisiacu výšku majetkového prospechu žalovanej, v nadväznosti na to opätovne posúdi uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

36. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov prvoinštančného, aj tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

37. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie.